

Dobří susedia nad zlato

Práve som všetkým hodil do schránky pozvánku s týmto textom: „Dobrý deň, milí susedia! V piatok o ôsmej v našej záhrade. Debata o kultúrnom dedičstve. P. S. Nevieť si poradiť s projektom do školy. Peter z prvého poschodia.“

Uvidím, čo z toho bude. Aby bolo jasné, v našom dome občas máme takéto susedské posedenia. V záhrade. Pod stromom. Alebo vo vchode. Ani neviem, kto to vymyslel. Raz ma naši presvedčili, aby som šiel aj ja. Vtedy suseda z horného poschodia upratovala svoju knižnicu a chcela niekomu darovať svoje knihy.

Niekoľko zvoní pri našich dverách, moja mama otvára. Staršia suseda z prízemí sa jej pýta, že aký koláč má upiecť. Moja mama na ňu nechápavo hľadí, ale už som tam aj ja a pohotovo odpovedám: nejaký tradičný slovenský, keby sa dalo, by bolo strašne super. Ďakujem veľmi pekne. Pani suseda len prikývne, povie, že to teda aspoň dva, zvrtné sa na opätku a už jej zase niet. Mame to všetko vysvetlím neskôr.

S otcom sme v záhrade rozvešali svetlá, nanosili stoličky, na starý drevený stôl pri lavičke porozkladali poháre a zopár drobností, ktoré nachystala moja mama. Už je skoro pol ôsmej. Na chvíľu som zostal v záhrade sám. Ktovie, či prídu tí dvaja španielski študenti, ktorí sa len nedávno nastahovali. Dozvedeli by sa niečo o Slovensku, zoznámili s novými susedmi, mohli by.

Hoci neviem, či je náš dom naozaj taký typický slovenský. Takmer každý z nás buď niekde v zahraničí chvíľu žil alebo pracoval, alebo ešte mnohí stále majú niekoho, kto je preč. Myslím, že často si ani neuvedomujeme, ako nás čas strávený mimo vlastnej krajiny ovplyvní. Niektoré veci si akosi podvedome prisvojíme a ani sa nenazdáme a stanú sa prirodzenou súčasťou nášho bytia. Bolo tomu vždy tak? Vieme ešte s určitosťou rozlíšiť to naše rýdzo slovenské od ostatného?

Zo zamyslenia ma vytrhne otec a prví prichádzajúci susedia. Výborný nápad Peťo, kričia už zďaleka, nevieme, či ti pomôžeme s projektom, ale ako dobre, že si zorganizoval tento večer. Ako sa stmieva, v záhrade je čoraz rušnejšie. Na moje prekvapenie prišlo dosť veľa susedov. Niektorí mudrujú o tom, čo to vlastne to kultúrne dedičstvo je, iní len tak spomínajú na všeličo. Pani z druhého poschodia hovorí, že v telke teraz o tom beží cyklus krátkych filmov. A sused z tretieho priniesol staré fotografie mesta.

Obzerám sa okolo seba a hovorím si, že aj naše posedenia sú kultúrnym dedičstvom. Pre nás určite.